שנויי נוסחאות במקום אהר. נכי"ק וכתשכ"כ ממקום..; נד"נ ונתשכי"ר ..אחד.

תוספת רעק"א עצמו אומר לסופר לכתוב לטשות דהבעל יכול דהבעל עצמו . אבל מאן וביון שכן למ'ר או'א בשלמא ואינו נתפם בוה שליהות כלל . ובהכרה הענין זה חשיב כמעשה דפסחים שכתב נכסי אין בכך כלום ולא הבנתי בפשוטו על דמפשם פשימא ליה זה לחר"ן רא"י להפקיר ע"י שליח . ורציתי דהמעם משום דהוי מילי אבל הא בררנו דיכול

קרומה סיתם כדי שיסא לדבר קול. ש"כ. כדהמרי' בגמ' לקמן דבי תרי לה מפקי קלה. [דהכה בשינן גילוו מלחא טפי. ולה דמי לגוצח מנכסים משועבדים ע"י שני עדי מסירה כדהנן במשנה די פרק בתרא כמ"ש התוס'] וחיא לא שמעה ולא ידעה ואאא ומינסכא ואיכא ממורים. ולכך אמרו

ב בראשונה היה עושה בית דיים במקום דבטול יהא דוקא בנ' כי היכי דמפקי לקלה. וכח ביד חכמים לתקן שלה אדרי ומבמלוה). התקין רבי גמליאל הוקו. יהה בטול ופיהה גט מפום דכל

גטה לידה לא מלי תו לבטוליה ותהיה מנורשת לאיתו זמן.או כביתקיים התנאי. ואי לא אמר לה מעכביו. אפי׳ לבתר דמטא גטה לידה מני מבטל ליה: 🖺 בראשונה. לא היה מבטלו דמקדש ארעהא דרבגן מקדב. "ואפקעינהו רבכן לקדוםי מיניה

ואפינו אי קדים בביחה עבו בעילתו בעילת זעות. ותימא לי דלקמן אדתנן התקון ר"ג כו' פי' פר"ב בהבלים באינו יודע בדבר מוליכה לה והיא ניבאת בו. וכן לבון רב"י. וליתא למאן דס"ל דאו"א פסול ס"ל דמפרש דב"ד דתמן דהיינו בפני ג' דלדידיה ליכא הבבה שתנבא. דהא ג' מפקי לקלא. אלא טעמא דתקנת ר' גמליאל היתה מפני נחשם על מילי בעלשא העגוטת כדאיתא בנמרא. דהבתא דאלריביניה לילך אחריו או לבלוח בליה. "הוא לא יטרח בכל אלה בשביל לעננה. אבל זה ואין בח להבעל לעשות שפירש"י בדהתקן ר"ג דטעמה שמה תנשה בו. הוה חליביה דרב נחמן. ור' יוחנן נמי כוותיה ס"ל. דהה דתנן ב"ד היינו תרי דתרי נמי ב"ד קרי להו. כדתנו במשנה ד' פשק בתרא דשביעית לפי סברתו וכמ"ש שם בס"ד. והשתא קודם תקנת ר"ג היה סגי בביעול פפיל היאך יכול לבפל בפני ב' דלא נריכין אלא טדות בטלמא. פומיהו טדות בטינן. דאין דבר בבטרום פחות מבנים . ואש"ג דב"ד קרי לים לא נגשו בו ב"י שליא חא הוי טילי אלא מבום עדות כמ"ם הר"ן וכיון דבי תרי לית להו קלא ובמא תנבא וירבו ממזרים ביבראל. התקין ר"ג דתרי לא סגי ומכיון דראה לחקן. התקין דלא נסגי אלא בפניו. ואט"ג דחבבא דממזרים בחלהא היי מיתקן. כיון שהולרך לתקן היקן ג"ב מפני עגוטת ב"ל ובמ"ם הסום'. ונמלחת למד בו"ם הר"ב ברישה בשלשה והדר ופי' גבי תקנה שהיתה מחשש שלה תנשה. דמוכי ששרה חבי חדי והי בילי ביון דחשילי לא הא לא הא. ולא שור אלא שז"ש בשלשה והייט כרב ששת וריש לקיש. וזה דלא כרב נחמן ור' יוחכן. קשיא שובא דאש"ג דמצום היה גמר מעשה אלא הח כון הח. זכון שור תכון שו בפשפה והים כלב בכל זיים לקבי והי הים לקים הלכתה בוותיה שעי"ו יכחוב הסופר אבל כב נחמן ורב שבת דהלכת כוותיה היבי שנמר חבל ע"י בר מחלמ. וכן פסקו הפוסקים סלכתא כרב נחמן דקאי ר' יוחנן כותים . ולא תקשה על מ"ש במשנה ד' פרק בתרא דשביעית. המילי כמי בישיל הגם דלהטור התם בשלשה. והיינו כרב ששת וכמ"ש שם בס"ר. היינו דפלוגתא דר"י ור"ל ליתא אלא בביטול דהכא. אבל בפרוזבול לא דע"י הבישול גנסר בר פליגי. ואט"ג דרב נתמן מייסי ליה לדהכא סויטתא מדשבישית דמדהתם בתרי ה"נ בתרי. לא קשיא. דאיכא למימר דר' יוחנן וראי לרבר ספח דפליגי התם נמי ס"ל דב"ד דוקא פג' לריך. ואפ"ה הכא לא בטי אלא ב' וטעמא רבה איכא לחלק. דפרוזבול מכח דין נגפו בו כיהו ר' יאשיה ור' יינחן אם שטרותיו מסוריו לב"ד. דתו לא קרינן ביה לא יגוש, ולפיכך לריך שיהו שלשה. דהיינו ב"ד ממש. מה שאין כן הכא בביטול. שלא שלאה. ומיפוק כגעו בו אלא מכח שדות בעלמא וסגי בבנים וכדאמרן. וא"ת ולר' יוחנן דסגי ליה בשנים אמאי קרי ליה ב"ד · דכשלמא לרב החו'ל מילי אע'ב ביין נחמן כדכתבו התום' כיון דפרוזבול סגי ליה בב'. קרי להו ב"ד. דהא התם משום ב"ד נגעו בו ואפ"ה סגי בכ'. אלא לר"י חשיב כמעשה ועי' בר'ז שבתבתי דהתם ס"ל נמי בג' כי היכי דלא תקשה לסברת הפוסקים שם בג' והכא פסקינן בב'. ונ"ל דלטעמיך תקשה רב נחמן גופיה פ'ק אמאי קרי ליה הכא ב"ד. כיון שאין כאן אלא בנים. ואין אנו לריכין להם אלא מבח עדות. ואמאי קרי להו כלל ב"ד. [ושיון דבישיל חשץ בכ"מ סוף פ' ב' מהלכות כנהדרין בשם חשובת הרשב"ה] ונותן בזה מקום לטעות ושיהיו לריכין ג' ובפחות לה הוי בטול ונמלאת שיר מתיר א"א לעלמא. אלא על כרחך אית לך למימר דמש"ה קרי להו ב"ד. לפי שאע"פ שאינם אלא משום להעיד. אפ"ה כיון דבעלמא אימר להבידו הפקר

> 1939 תפארת ישראל 1939

ו) של ג': ז) שלה בפני החשה ושליח: ח) דהרי מלי למעבד הכי [כב"א מ"ו]. והייני קידם שנחנו השליח להחשה:

אבל הגם ע"י שליח ובן מהזרת גדרים מוכח דכה"ג מהגי שליח, אח"ו רב מצאתי בעוח"י מזה בס' בית מאור לאה"ע סימן ק"כ ס"ר שהביא דברי הר"ן הג"ל והגיחם בקושיא. וגם הביא דברי תשובת מהרי"מ ה"א סימן קכ"ו דא"י להקריש ע"י שליח משום דהו מילי, וסתר זה מדין הפרת גדרים ע"י שליח, ע"ש, ובאמת גם מסוגין דשלה אהריח שליח נסתרים דברי מהרי"מ. וביותר שבגוף היין דמהרי"מ לענ"ר הא סוגיא ערוכה בתמורה ד"י א' אמר רבא וכו' דסווייא שליח לאקדושי הרי להריא דיכול להקדיש ע"י שליה נסתרים דברי מהרים. וביותר שבטף הדין המהרים לענד הא סוגיא ערוכה בתסורה די א' אסר רבא וכו דשוויא שליה לאקריש עיי שליה (אף דמרי) דשמעתא התם הוא רבא ואיהו ס"ל כמסכתין דכ"ם א' דמילי לא ממסרן לשליח) ואמנם מה שראיתי כרברי הב"מ הג"ל בתחלת דברי שפקפק על דברי מהרי"ם הנ"ל דמשי נראה דגריעותא דמילי היא רק שא"ז השליה הראשון למנות שליה שני תהתיו אבל חד שליח מהני בסילי דהרי גם ומתנה גופא נסי אינו אלא ע"י מילי והם ביתבים ונותנים עב"ל לענ"ד כבר כתבנו דוהו למ"ר א"א כשר אבל למ"ד א"א שסיל א"א לומר דהגריעותא דמילי רק רא"י למנות שליח אחר ההתיו דהא באומר אמרן במה שאומר לפופר לבתוב אינה מסנה להשופר תהתיו והוא אינו משויהו לשליח כמקומו אלא דבציווי דהבעל אומר לו לכתוב שותו בעצמו שליהות ראשון שיעשה להמופר שליה במקומו של הבעל והמופר נתמנה לשלוחו דהבעל ע"י שליח זה. ולדבר זה עושהו הבעל שליה שכשליחותו יאמר לסופר כתוב. אע"כ דא"י לעשות כלל שליה למילי (במו שאין אנו מקבלים דברי הבעל ע"י השליה ומה דמביא הב"מ ראיה משפר גם ומתנה עצפו במהכ"ת אינו דאף שהבעל אינו מופר דבר להפופר. מ"מ מצוהו ומשוי אותו (כמו שאין אנו מקבלים דברי הבעל ע" השליה) ומה דמביא הב"ם ראיה משפר גם ומתנה עצמו במהכות אינו ראף שהבעל אינו מוסר דבר להמופר. מ"מ מציהו וסשוי אותו שליה לעשות מקשה לכתוב אבל אם מצוהו לעשות מילי בעלמא י"ל דלא מהני. ואולם עריין יש לעיין למהרם"ל למהר"ל מרו"ש הובא בב"ש (פי' ל"ה ס"ר) דבקרושין אף בשפר אין שליה עושה שליה עושה שליה ביון דתליא ברצונה עדיין אין מעשה ביד השליח דהא אין ביד השליח לנמור המעשה דשמא לא תתרצה מש"ה מקרי מילי בוה יקשה דא"מ בל"ל ומי הס"ל אומר אמרי במולי א"ב במילי א"ב שליה דקדושין חיבי משבחת לה ועיין: והנה הרי"ף השמים מה דאיתא בסוניא איבעיא להו בסל מהי תיקו. אומר דביים שלא בשניה בשני משמע ואומר רבישל שלא בשניה בשני עפ"י דברי הרשב"א בהי" הנ"ל שהקשה אהא דאמרי" בסוג"י על הברייתא אלמא בשל היא לישנא דלבפיל משמע, הא י"ל מעיקרא משמע ואומר רבישל שלא בשניה בשני ב"ד ואתי" כר' דבשלו מבושל ומהימן במיגו דאי בעי מכשלו עהה והירץ דרומיא דאי אששר קתני דהיא לדכא עיי"ש. ולכאורה קשה. למאי הלכתא מבעי' בבשל פתם מהו הא אף לשין כפל מעיקרא מהני דמהימן שכבר בפלו כמנו דמבמלו עכשיו וצ'ל ההאיבעיא לרעב'ג דבפלו אינו מכופל ולא מהני הביפול דמעיקרא שלא בפני חשליה. וא'כ החבימול היה שלא בפני השליח ועבר על תקנת ר"ג דאינו מבומל <u>אכל למה דמי"ל כל" דבומלו מבומל כ</u>מש תום" רבימול שלא בבל היו מבומל ובמש התי"ש ה"ה מפני "הק"ע מ"מ א"צ למעמא דאפקעינהו אלא דבמקום מעם חשוב <u>וש בת בני הבמים לעקור רבר מו ההירה כמש תום" ריש פרקין.</u> ונ"מ לרינא בקירשה אחר קורם הגם הוה דאפ אד בעריבים לבוא לידי אפקעינהו א"ב קרושיו קידושין אבל אם נומא דמקרה לה"ת ולא אפקעינהו אין קרושין וראי אלא דתוישון דהוי באילו אמרה נתג"שתי : [אות \$1] בא"ד אילה דהיישון דהוי באילו אמרה נתג"שתי : [אות \$1] בא"ד המים והחשב"א כתב עוד בשם ירושלמי דשמא יכמל אחר שהגיע גם לירה ויצא הקול שבימל הגם ותחשוש שמא הזה הבישול קודם שהגיע גם לידה ורא ידי המום המעם היה יפול לבמל בפני ב" זה שלא לידה ותתענן בהגם: [אות \$1] בא"ד ומיקו ערות בעינן. ובתום" רל"ג א" ר"ח ר" מ" וכו" מבואר דמ"ל דלאו מדון ערות הוא דמוה השעם היה יפול לבמל בפני ב" זה שלא בפני ב" בחר:

1188115